

چند دلیل کوتاه و مختصر از مثنویِ علل ناکامی کشتی آزاد ایران در پاریس

- برگزاری مسابقات انتخابی در وقت نامناسب (یک ماه مانده به مسابقات جهانی)

بعنوان مثال خوب بخاطر دارم تا لحظه ای که حسن رحیمی وارد اطاق عمل نشد ، رضا اطری ذره ای به حضور در پاریس فکر نمیکرد و ...

- میدان ندادن به کشتی گیران منتخب، در میادین بین المللی پیش از آغاز مسابقات جهانی

(طبیعتاً آنقدر مسابقاتِ انتخابی تیمهای ملی دیر انجام شد که عملاً امکان حضور در هیچ تورنمنتی وجود نداشت . کاری که آمریکائیه‌ها بخوبی انجام دادند و در تورنمنت هائی از قبیل اسپانیا و ... شرکت کردند و نتیجه اش را هم گرفتند)

- استفاده از کادر فنی و کمک مربیانی که به هزار و یک دلیل بهیچ عنوان نه صلاحیت حضور در این جایگاه را داشتند و نه مطلع از وظایفی بودند که بر دوش دارند . (مگر میشود بدون طی نمودن کوه پایه ، به قله صعود کرد؟؟؟؟ مگر میشود بدون گذراندن دوره های گوناگونِ مربیگری در سطوح مختلف ، به یکباره سر از بالاترین سطح مربیگری در بیاوری؟؟؟

اگر می بینید بعضاً کشتی گیران روسیه بمانند عبدالسلام گادیسف یا ختاگ گازیموف بلافاصله پس از خداحافظی از دنیای قهرمانی در تیم ملی کشورشان مربیگری میکنند ، بخاطر سیستم کاملاً متفاوت آنها با کشتی ماست . ما نباید از این روش آنها الگو برداری کنیم . بهتر است زیرساخت سازی و بکارگیری اصولِ زیربنایی را از آنها بیاموزیم .

در کشور روسیه توجه فوق العاده به آموزش آکادمیک و پایه ای میشود و کشتی گیرانشان از کودکی پایه و اساس کشتی را علمی می آموزند . لذا هر زمانی به مربیگری روی بیاورند هیچ چیز از علم و فن مربیگری کم ندارند. این درحالیست در کشتی ما و در کل ورزش

ما ، بی برنامه‌گی و دیمی کاری حرف اول را میزند .

راستی یک مسئله که هم بسی مضحک و هم بسی ناراحت کننده بود اینکه ملاحظه میشد در اوج حساسیت و گیر و دار مسابقات در حالیکه جامعه کشتی دلوایس و دل مشغول نتیجه ی کار کشتی گیرانمان بودند ، مربیان تیم ملی همچون بسیاری از نوجوانان و جوانان امروزی که هیچ دل مشغولی در این دنیای واقعی ندارند و تمام وقتشان را در فضای وقت گیر و بی محتوای مجازی تلف میکنند ، مرتب در اینستاگرام

و چی چی گرام ، از خودشان ، از دیگران ، از محیط اونجا ، از اطرافیانشان ، از همه چیز لایو و استوری و فلان و بهمان میگذاشتند

آخر مگر میشود با یک دست چندین هندوانه را برداشت ؟؟؟ آقایان مربی ، شما وقتی در جایگاهی با این درجه ی بالای اهمیت قرار دارید ، دیگر نه مالک وقتتان هستید و نه مالک علائقتان . آنچه وظیفه شماست ، تمرکز بر کارتان است و بس .

حالا که دردِ دلم باز شد بد نیست یک موضوع تلخ دیگر را نیز برایتان شرح دهم

در مسابقات جهانی پاریس موردی از سرمربی تیم ، محمد_طلایی ملاحظه گردید که از دید بینندگان تلویزیونی پنهان ماند و فقط برای حضار در سالن قابل رؤیت بود اینکه در حین کشتی امیرمحمدی ، با ماگومدابراهیموف ازبکستانی ، چیزی حدود 1 دقیقه و نیم قبل از پایان کشتی در حالیکه آقای طلایی امیدی به پیروزی محمدی نداشت ، به سمت رختکن راه افتاد و محمدی و کمک مربیان را به حال خودشان وا گذاشت . زمانی این حرکت رنج آور تر می نمود که دیده شد مربی تیم فرانسه کشتی گیر وزن 74 کیلوگرم خود را پس از باخت ، غرق در نوازش و دلداری کرد .

-عدم آمادگی جسمانی و تحلیل رفتن قوای جسمانی کشتی گیرانمان در لحظات آخر

اگر دقت کرده باشید باخت های رضا اطری ، مصطفی حسین خانی ، یداله محبی ، امیر محمدی ، پیمان یاراحمدی ، بهنام احسانپور و میثم نصیری همگی در تایم دوم و غالباً ثانیه های پایانی بود .

- برگزاری مسابقات قهرمانی کشور و نیز جام تختی بصورت تیم به تیم (بدعت و شیوه غلطی که آسیب هایش را حالا حالا ها بر پیکره کشتی نمایان خواهیم دید) .

-عدم توجه به اصل پشتوانه سازی در اکثر اوزان . (غالباً نفراتی که در مسابقات انتخابی اول شدند ، به طرز فاحشی با نفرات فیکس در سالهای اخیر اختلاف سطح کیفی و فنی داشتند که این موضوع را فقط میتوان به عدم توجه به اصل پشتوانه سازی ربط داد)

-وقت گذاشتن برای شرکت در تورنمنت های سطح پایین همچون قهرمانی آسیا و خوابیدن در بادِ قهرمانی و خود فریبی

-حضور مربیانی که در عین حال که بی اختیار و عاجز از اظهار عقیده ی نهایی بودند چراکه تصمیم گیرنده تام ، شخص دیگری بود ، در عین حال هم باید تاکتیک های مناسبِ پیروزی را در کنار تشک به کشتی گیران القاء میکردند.

کسب موفقیت با این روش ، یعنی غیر ممکن ...

نعمت اله وطندوست